

Дата набуття статусу остаточного:	13/06/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF BEGOVIĆ v. CROATIA (Application no. 35810/14)
Зміст:	<p>19 вересня 1998 року між заявником та Д. М. було укладено шлюб; під час шлюбу 17 квітня 2001 року у них народилася спільна дитина.</p> <p><i>1. Основне провадження.</i></p> <p>29 січня 2008 року Д. М. було порушено цивільне провадження проти заявника з вимогою розлучення, залишення дитини з нею та покладення обов'язку на заявника сплачувати аліменти. Зазначала, що вони у шлюбі фактично не перебувають після переїзду заявника до іншого міста.</p> <p>27 березня 2008 року Д. М. уточнила свої позовні вимоги, відповідно до яких просила визначити її тимчасовим опікуном над спільним сином до прийняття судом остаточного рішення. Заявник у свою чергу клопотав про визнання його тимчасовим опікуном до прийняття судом остаточного рішення по справі.</p> <p>Відповідно до висновку суду від 4 червня 2008 року у цій справі була застосована процедура посередництва та залучено Центр соціального забезпечення Сесвете, який у свою чергу зазначив, що відносини між батьками були напруженими; комунікація не була належною; відносини між дитиною та батьком були проблемними, але дитина потребувала налагодження контакту з батьком.</p> <p>3 липня 2008 року муніципальний суд постановив рішення про встановлення опіки матері над дитиною та підтвердив право заявника на побачення з дитиною.</p> <p>Однак, внаслідок поданої Д. М. апеляції рішення суду було скасовано, а справу передано на новий розгляд до муніципального суду.</p> <p>30 вересня 2008 року рішенням суду шлюб між заявником та Д. М. було розірвано. Судове провадження щодо встановлення опіки над дитиною продовжувався, в ході якого суд запросив експертну думку Загребського центру захисту дітей.</p> <p>20 січня 2009 року Загребський центр захисту дітей надав свою експертну оцінку щодо стосунків заявника, Д. М. та їхнього спільного сина. Згідно з цим висновком дитина була знервованою через розлучення батьків; Центр рекомендував батькам пройти консультації, а їхньому спільному синові – отримати допомогу психотерапевта.</p> <p>20 березня 2009 року муніципальний суд постановив друге рішення про встановлення опіки та закріпив графік побачень заявника з</p>

сином, а саме – один раз на тиждень, кожен другий вихідний, кожен другий загальнодержавний вихідний та на проведення з сином половини шкільних канікул. Це рішення було знову скасовано апеляційним судом за поданою Д. М. апеляційною скаргою та направлено справу на новий розгляд до муніципального суду.

15 жовтня 2009 року муніципальний суд постановив третє рішення щодо встановлення графіка побачень з дитиною тривалістю дві години кожної середи, кожен другий вихідний та кожен другий загальнодержавний вихідний.

Апеляційна скарга Д. М. на це рішення була відхилена.

Проте надалі, в ході виконання судового рішення, агресія дитини стосовно батька зростала, а тому Центр соціального забезпечення Сесвете подав до суду клопотання про проведення експертної оцінки стосунків батька та дитини; дитина відмовилася від її проходження.

28 вересня 2012 року муніципальний суд провів судове слухання, на якому дитина висловила своє бажання проживати з матір'ю.

12 жовтня 2012 року муніципальний суд постановив рішення про встановлення опіки матері над спільним сином та запровадження побачень з заявником; окрім іншого, суд зобов'язав заявника сплачувати аліменти на дитину.

Обидві сторони провадження подали апеляційні скарги на останнє рішення суду, проте суд апеляційної інстанції відхилив їх.

2.Перший етап виконавчого провадження.

12 лютого 2010 року заявник ініціював виконавче провадження щодо рішення муніципального суду від 15 жовтня 2009 року, вимагаючи зобов'язати Д. М. надати побачення з сином або накладити на неї штраф у разі невиконання рішення суду. Цього ж дня муніципальний суд постановив рішення, за яким Д. М. зобов'язано надати побачення заявнику з дитиною впродовж восьми днів, а у разі невиконання – буде накладено штраф. Д. М. оскаржила рішення до апеляції, яка в свою чергу скасувала попереднє рішення суду та направила справу на новий розгляд до муніципального суду із вказівкою отримати висновок Центру соціального забезпечення.

У свою чергу Центр соціального забезпечення 5 жовтня 2010 року надав висновок, у якому зазначив, що рішення суду про побачення з дитиною має бути виконане, адже в інтересах самої дитини налагодити стосунки з батьком.

11 жовтня 2010 року муніципальний суд ухвалив нове рішення про зобов'язання Д. М. надати побачення заявникові з дитиною; апеляція Д. М. була відхилена.

21 січня 2011 року через невиконання рішення суду Д. М. було оштрафовано муніципальним судом та зобов'язано надати заявникові побачення з сином; у протилежному випадку їй загрожував штраф у більшому розмірі. Однак рішення суду все одно виконане не було.

3 серпня 2011 року муніципальний суд змінив санкцію, яка могла бути накладена на Д. М. у вигляді штрафу у більшому розмірі, на 28 днів позбавлення волі із призначенням додаткового покарання у вигляді штрафу та вказав на її обов'язок забезпечити побачення заявника з сином впродовж восьми днів.

23 квітня 2012 року заявник повідомив суд, що він все ще не спілкувався із сином.

3. Другий етап виконавчого провадження.

30 жовтня 2013 року відбулося судове засідання в муніципальному суді, під час якого Д. М. вказала, що вона не відмовляється виконувати рішення суду, проте їхній син не бажає бачитися з батьком (заявником).

З метою налагодження контакту з батьком у лютому 2014 року муніципальний суд звернувся до Центру соціального забезпечення з метою призначити тимчасового опікуна. 14 квітня цього ж року тимчасовий опікун вказав суду, що Д. М. чинила маніпулятивний вплив на дитину, а отже, небажання бачити заявника не було особистим бажанням дитини, а було нав'язане Д. М.

9 лютого 2015 року муніципальний суд знову постановив рішення про зобов'язання Д. М. надати заявнику побачення з сином; в іншому випадку на неї буде накладено стягнення у вигляді штрафу. В лютому 2016 році заявник повідомив, що зустрічі з сином все ще не відбулися.

Між іншим 9 червня 2011 року заявник ініціював кримінальне провадження за фактом перешкоджання заходам із захисту дітей.

30 вересня 2018 муніципальний суд визнав Д. М. винною за пред'явленим обвинуваченням та призначив покарання у виді одного року ув'язнення з іспитовим строком на два роки.

Між іншим, 13 жовтня 2008 року Центр соціального забезпечення Сесвете вирішив, що сім'ї необхідна професійна допомога та направив їх до Загребського центру захисту дітей.

1 липня 2010 року Центр прийняв рішення про здійснення нагляду за заявником та Д. М. щодо виконання ними батьківських прав та обов'язків строком на один рік. 25 січня 2012 року такі заходи були знову запроваджені на той самий строк, проте згідно з висновком Центру такі заходи бажаного результату не надали.

Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).